

Ако ищем нѣе грѣшнии да се примириме со съз-
 Бога, не ни е доволно само да се исповѣдаваме
 со съз слово, но и со съз дѣло: за що, ако немаме ис-
 тинно сокрѣшеніе въ сърдцето си за нашите грѣ-
 хове, ако не искорениме изъ сърдцето си свѣтотво-
 то пожеланіе, ако не простиме, отъ сърдце на бра-
 та си со грѣшеніата, и ако не оставиме неправед-
 ните придобываніата, прельцаваме себе си, и не-
 правиме истинно покааніе. Милостината, посты-
 те, молитвите, и сичкого дръго тѣлесно страданіе
 е внѣкашно покааніе. А воздержаніето и отрича-
 ніето отъ грѣха е истинно покааніе.

Человѣкъ со грѣшава и со съз умъ, и со съз слово,
 и со съз дѣло. Заради това е длъженъ да умилос-
 тиви Бога со съз сокрѣшено сърдце, со съз молитва, и
 со съз добры работы: за що, много се исповѣдаватъ
 и полагаатъ сичките си со грѣшеніа предъ нозѣте на
 дѣховнаго своего отца, но не оставатъ причините,
 отъ които се раждатъ грѣховете, каквото и бѣднат-
 та изфрле внѣкашныя пазъ (или зихирь), но
 внѣтрешныя пазы, или каквото змѣята си съблича
 ветхата кожа въ пролѣтното време. Така подоба-
 ва на грѣшнаго человѣка да си съблече отъ дѣла-
 та смрадната и грѣховна дрѣха, тогава воистинно
 умилостивава Бога, когато като нѣкой жестокой
 мъчитель мъчи самъ себе си обличаемъ непрестан-
 но отъ своята совѣсть. И който не се раскайка
 (или пишмани) за преминалыте свои грѣхове, той
 лесно впада въ дръги новы.